

Jamsai

เมื่อเธอต้องการพลังใจในการออกกำลังกาย
เขานี้แหละจะเป็นคนช่วยเธอให้สำเร็จเอง!

Jamsai
ทดลองอ่าน

8

Achoo!

แพะ

ทดลองอ่าน

รักร้ายๆ

ผู้ชาย

Jamsai

เกรี้ยวกราด

ทดลองอ่าน

CandyCat ธีม

kanapy miv

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

Achoo! แพร่รักร้ายๆ ผู้ชายเก๋รือวกราด

CandyCat เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2430-0

ภาพประกอบ สิริกาญจน์ แซ่ป้ง (kanapy)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

พิมพ์

กระดาษหนามลายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

ฮัดชีววว~~

สงสัยมยongนังจะเป็นหวัดซะแล้วละคะ เป็นหวัดง่ายอย่างนี้สงสัยมยongนังต้องไปออกกำลังกายเพิ่มภูมิต้านทานโรคซะแล้ว ก่อนที่เพื่อน ๆ จะรังเกียจแล้วเลิกคบกับมยongนังไปซะก่อน ฮี้อออ

'มุมิน' นางเอกของเราเรื่อง 'Achoo! แพ้รักร้ายๆ ผู้ชายเกรี้ยวกราด' ก็เหมือนกันค่ะ เธอเป็นภูมิแพ้อากาศ งามบ่อยซะจนเพื่อนๆ เลิกคบ เลยตัดสินใจเปลี่ยนตัวเองใหม่ ด้วยการออกกำลังกาย การตัดสินใจครั้งนี้ทำให้มุมินได้เจอกับ 'คุณสิงโต' หนุ่มหล่อมาดนิ่งที่เธอแอบปลื้ม แถมอีกฝ่ายยังกลายมาเป็นเทรนเนอร์ให้เธออีกด้วย (มยongนังอิจฉามาบอกเลย ฮี้อออ)

มุมินจะเอาชนะอาการภูมิแพ้ได้หรือไม่ เรื่องราวของทั้งมุมินผู้ไม่มีใครคบและคุณสิงโตจอมเกรี้ยวกราดจะเป็นยังไงนั้น เราไปติดตามกันเลยดีกว่า ส่วนมยongนังนั้นก็ต้องขอตัวไปออกกำลังกายซะหน่อย เพื่อจะได้เจอหนุ่มในฝันอย่างมุมินบ้างนะคะ อีๆ แล้วพบกันใหม่นะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สวาน้อยมยongนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

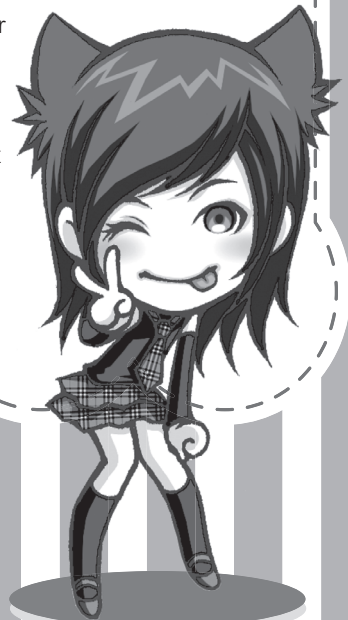
สวัสดีค่า

เรื่องนี้เป็นเล่มเดี่ยวจบค่ะ จริงๆ แล้วคิดพล็อตว่าอยากได้นางเอกเป็น
ภูมิแพ้อากาศมานานแล้ว แต่ก็ไม่ได้ลงมือแต่งสักที (หนีไปแต่งเรื่องอื่นตลอดเลย
ฮือออ) จนถึงจุดที่ต้องแต่งแล้ว เธอต้องแต่งให้จบเดี๋ยวนี้นี้! ก็เลยพยายามแต่งให้จบ
ใช้เวลาประมาณห้าเดือนได้ ตอนแต่งแอบชอบคาแร็กเตอร์พระเอกในเรื่องมากๆ...
ความเกรี้ยวกราดนี้ ถ้ามีใครอ่านแล้วชอบเหมือนกันจะดีใจมากๆ ค่ะ

ทำयนี้ก็ขอขอบคุณทีมงานบ้านแจ่มใส กอง บ.ก. นักวาด แล้วก็นักอ่านที่ติดตาม
ผลงานมาตลอด (แอบเซ็นที่มีน้องๆ บอกไว้ว่านิยายของ CandyCat จะเป็นแนวรักมุ้งมิ้ง
มีความน่ารัก อ่านแล้วอมยิ้ม) ส่วนตัวแล้วไม่ค่อยถนัดแนวดราม่าสักเท่าไร ยังไง
จะพยายามให้มากกว่านี้ค่ะ ส่วนเรื่องนี้ก็ขอฝาก 'มุมิน' นางเอกที่มีแต่ความพ้อ
กับ 'สิงโต' พระเอกสายเกรี้ยวกราดไว้ด้วยนะคะ

ติดตามและพูดคุยกันได้ที่ FB : CandyCat.writer
รักทุกคน ♥

CandyCat

บทนำ

"ฮัดชิ่ววว~"

"..."

"พรี๊ดๆๆ"

เสียงจามและเสียงสูดน้ำมูกดังขึ้นเป็นระยะๆ ภายในรถไฟใต้ดินที่แออัดเป็นปลากระป๋องในช่วงเวลาเร่งด่วน และฉัน 'มุมิน' สาวน้อยลูกครึ่งเยอรมัน ตาสีฟ้า ผมสีแดงเซอวี กำลังศึกษาอยู่มหา'ลัยปีหนึ่ง ผู้ที่เป็นเจ้าของเสียงจามนั้นก็กำลังยืนชิดติดอยู่ด้านในสุดของตู้โดยสารโดยที่พยายามกลั้นจามเอาไว้อย่างสุดความสามารถ

มะ...ไม่ไหวแล้ว คันจุมกยิบๆ เลย

"ฮะ..."

อายนะ...

อย่าจามนะ!

"ฮัดชิ่ววว~"

"จึ!"

เป็นเพราะฉันพยายามกลั้นจามไว้จึงทำให้การจามในครั้งนี้เสียงดัง

มากกว่าเดิมจนใครบางคนทำเสียงไม่พอใจขึ้นมาให้ได้ยิน แถมทุกคนที่อยู่รอบตัวฉันต่างพากันเหลือบมองด้วยสายตาไม่พอใจ บางคนถึงกับแสดงอาการรังเกียจอย่างออกหน้าออกตาด้วยการยกมือปิดไปมากกลางอากาศ ทั้งที่ในตอนนี้นั้นก็ใส่ผ้าปิดปากป้องกันไว้อยู่แท้ๆ

แต่เอาเถอะ...ฉันห้ามไม่ให้ทุกคนรังเกียจไม่ได้หรอก

และฉันเองก็ไม่ได้อยากเป็นแบบนี้สักหน่อย

ฮือ...

"ฮัดชีวว พืดดด~"

ฉันหลุดจามออกมาอีกครั้งก่อนจะสูดน้ำมูกกลับเข้าไป นี่ขนาดเอามือบีบจมูกไว้แล้วแต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้เลย ฮือ เธอเป็นว่าสาเหตุที่จามบ่อยๆ ก็เพราะว่าฉันเป็นโรคภูมิแพ้อากาศ โดยเฉพาะอากาศเย็น ยิ่งช่วงเช้าและช่วงกลางวันฉันมักจะจามบ่อยมากกก แถมน้ำมูกยังไหลตลอดเวลาจนต้องพกกระดาษทิชชูติดตัวไว้เป็นม้วนๆ

"ฮัดชีวว!"

โอ๊ย หลุดจามอีกจนได้ ฉันชักโมโหตัวเองแล้วนะ

"อ้ยยย ยัยบ้านั้นเอาแต่จามอยู่ได้ ฉันกลั้นหายใจจนหน้ามืดไปหมดแล้ว"

"...!"

ฉันชะงักกับเสียงของใครบางคนที่ตั้งขึ้นมาอย่างไม่พอใจ แอบเหลือบมองไปยังต้นเสียงก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนอยู่ไม่ไกลนักกำลังพูดอย่างใส่อารมณ์กับเพื่อนของตัวเองพร้อมหันมาจิกตามองฉันเป็นระยะๆ สีน้หน้าและท่าทางดูไม่พอใจสุดๆ นั่นทำฉันรู้สึกตัวชาวาบเหมือนกับถูกน้ำเย็นสาดใส่ ต้องหลบหน้าหนีด้วยการก้มมองพื้นซะเลย

"น่ารำคาญชะมัด! มาแพร่เชื้อโรคอยู่ได้"

แต่ถึงกระนั้นหูของฉันก็ยังคงได้ยินเสียงพูดคุยของสองคนนั้นอยู่ดี

"เดี๋ยวลงแล้วเราแวะไปร้านขายยากันเหอะ ซื้อยาแก้หวัดมากินดักไว้จะได้ไม่ติดหวัดจากยัยบ้านั้น"

"เจี๊ยนะ ต้องมาเจออะไรแบบนี้ ตัวเชื้อโรคชัดๆ"

"นั่นดิ น่ารังเกียจ"

"T_T"

9

ฮือ พังแล้วเจ็บปวดรวดร้าวมาก คำพูดของพวกเขาทำร้ายจิตใจฉันสุดๆ จนแทบอยากร้องไห้ ฉันได้แต่กลักรำลึกความรู้สึกนั้นเอาไว้รวมถึงความรู้สึกอยากจามออกมาอีกด้วย

ยังไม่ชินอีกหรือมูมิน...นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอได้ยินคำพูดแบบนี้สักหน่อย ฉันบอกตัวเองในใจ หลายครั้งแล้วที่ฉันมักเจอคำพูดแย่ๆ แบบนี้จากคนรอบข้าง อาการภูมิแพ้ของฉันมันน่ารำเกียจ แต่ทำไงได้...ฉันเองก็เป็นแบบนี้มานานแล้ว ไปหาหมอกี่ตั้งหลายครั้งแต่ก็ได้แค่ยาแก้แพ้อากาศมากินและคำแนะนำ ซึ่งก็คือการออกกำลังกายและกินผักใบเขียว คุณหมอบอกว่าการรักษาที่ดีที่สุดสำหรับฉันก็คือการออกกำลังกายเท่านั้น

แต่โชคร้ายที่ฉันเกลียดการออกกำลังกายและการกินผักมากที่สุดคนหนึ่งในโลก...

"ฮึดซิ่วว~"

...ก็เลยไม่หายแบบนี้ไง

น่าเศร้าอะนะ (มูมินร้องไห้หนักมาก แงงง)

ส่วนยาแก้แพ้อากาศฉันไม่ค่อยอยากกินสักเท่าไรหรอกถ้าอาการไม่หนักจริงๆ เพราะยาพวกนั้นนะกินแล้วจะทำให้ง่วงนอน ฉันเคยกินก่อนนอนนะ แต่พอวันรุ่งขึ้นฤทธิ์ยาก็ยังคงอยู่ทำให้รู้สึกง่วงนอนอยู่ดี (ฉันเผลอลับในคาบเรียนบ่อยๆ จนถูกอาจารย์หมายหัวไว้แล้วเนี่ย) มีครั้งหนึ่งที่ฉันไม่ไหวตัวเองกินยานี้ทีเดียวสองเม็ดแล้วเดินออกไปหาขนมกินที่ร้านสะดวกซื้อหน้าปากซอยบ้าน ผลคือแทบหลับกลางอากาศ ดินะที่ยังสามารถพาตัวเองกลับบ้านแบบมีน้ำเบลอๆ ได้ แต่พอหัวถึงหมอนก็หลับสนิทเลยจ้า

[สถานที่ต่อไป...]

โ๊ะ ในที่สุดก็ถึงสถานที่ที่ฉันจะต้องลงสักที

ทันทีที่รถไฟใต้ดินจอดที่สถานีฉันก็พยายามเบียดแทรกตัวเองไปที่ประตู แต่ดูเหมือนว่าคนที่ยืนรอที่สถานีกลับเบียดเสียดแย่งกันเข้ามาราวกับกลัวไม่ได้ไปซะงั้น

แย้ย ดะ...เดี๋ยวก่อนสิ ให้ฉันลงก่อนน

"ชะ...ขอทางหน่อยค่ะ"

ฉันพยายามตะโกนบอกแต่ก็ถูกผู้ชายรูปร่างอ้วนท้วนเบียดเข้ามาอย่างไม่มีปราณี แถมหมอนี่ยังยกมือขึ้นไปจับราวไว้จนหน้าฉันแทบจะทิ่มเข้าไปที่จึกแร้เปียกจะ

เอือก!

เต็มๆ เลย ขนาดฉันมีน้ำมูกยังได้กลิ่นชวนสยของขวัญชัดเจนมเต็มจมูกจนจืดขึ้นไปถึงสมอง

โอยยยย ตายๆ ฉันตายค่าา

"ขอทางด้วยครับ!"

"!"

เสียวินาทีที่ฉันคิดว่าจะลงที่สถานีนี้ไม่ทัน เสียงห่มต่ำของใครบางคนก็ดังขึ้นพร้อมเจ้าตัวที่เดินเบียดแทรกฉัน ผู้ชายจึกแร้เปียกคนนั้น และเหล่าผู้คนมากมายเพื่อออกไปจากตัวรถไฟ เพราะแบบนั้นฉันจึงใช้โอกาสนี้รีบเดินตามหลังเขาไปด้วยชะเลย

โอ้...อากาศแสนสดชื่นน

ฉันสูดอากาศเข้าเต็มปอด ส่วนผู้ชายตัวสูงเจ้าของแผ่นหลังกว้างที่มีผมสีทองประกายสัมผัสดูโดดเด่นคนนั้นก็เดินลื่นๆ ขึ้นบันไดไปด้วยท่าทางทะมัดทะแมงคล่องตัว เขาเป็นคนตัวสูง น่าจะราวๆ สักหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร ผิวขาว หุ่นดี แม้จะเห็นแค่เพียงใบหน้าด้านข้างของเขาแวบๆ แต่ฉันคิดว่าเขา...

...ดูเทดีจัง

ฉันมองตามไปจนกระทั่งเจ้าของเส้นผมสีทองประกายส่มหายไประยะสายตาดูด้วยความรู้สึกเหมือนตกอยู่ในภวังค์ แม้จะเป็นช่วงวินาทีสั้นๆ แต่ก็ทำให้อัตราการเต้นของหัวใจผิดปกติไปนิดหน่อย

ถ้าบังเอิญได้เจอกับเขาก็ก็น่าจะ...

ฉันคิดซ้ำๆ กับเรื่องที่ไม่มีทางเป็นไปได้ จากนั้นก็เดินไปต่อแถวขึ้นบันไดเลื่อนเพราะไม่อยากเดินขึ้นบันไดให้เหนื่อยและเมื่อยขา พอออกมาจากสถานีรถไฟใต้ดินฉันก็ไปรอขึ้นรถเมล์ นั่งประมาณสิบห้านาทีก็ถึงมหาวิทยาลัย

เนื่องจากมหา'ลัยเอกชนที่ฉันเรียนสามารถแต่งชุดไปรเวตมาเรียนได้อย่างอิสระ ฉันจึงเลือกใส่เสื้อผ้าสบายๆ แบบที่ไม่ต้องตื่นมารีดให้วันวายเป็นเสื้อยืดกับกางเกงยีนขาวเฒ่าแหละ

11

"ฮัดชิ่ววว"

ยี้ด...

โอ๊ย จามไม่พอน้ำมูกยังจะมาไหลอีก

ฉันดึงผ้าปิดปากลง ใช้กระดาษทิชชูเช็ดน้ำมูกอย่างเบือหน่าย เข้านี้อากาศค่อนข้างเย็นเนื่องจากเมื่อคืนฝนตก ให้นายเถอะ ฉันไม่ค่อยชอบอากาศเย็นๆ สักเท่าไรเพราะมันทำให้อาการภูมิแพ้ฉันกำเริบ พอจมน้ำมูกก็ไหล สักพักก็จามแล้วน้ำมูกก็ไหลอีก เช็ดวนไป เช็ดจนเจ็บจมูกไปหมดแล้วเนี่ย ฮือ

"เอ๊ะ มูมิน~"

หืม...

ฉันที่เดินเข้ามาหา'ลัยพลางเช็ดน้ำมูกไปต้องชะงักกับเสียงคุ้นเคยเสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้น พอหันไปมองต้นเสียงที่เดินเข้ามาหา ก็เห็นว่าเป็น 'หนูเล็ก' เพื่อนในกลุ่มนั่นเอง เธอคนนี้มีผมสีดำยาวเป็นลอนสวย แต่งหน้าแต่งตาแบบจัดเต็ม ตัวสูงหุ่นดี เสื้อผ้าที่เธอใส่ก็เป็นของแบรนด์เนมยี่ห้อแพงๆ

"อ้อยย จมูกแสบแดงหมดแล้ว" พอหนูเล็กเดินเข้ามาใกล้ก็ทำสีหน้าเหน้อยหน่ายใส่ฉันทันที ฉันได้แต่หัวเราะแห้งๆ และดึงผ้าปิดปากขึ้นตามเดิม ก่อนจะหลุดจามอีก "รู้สึกช่วงนี้แสบจามบ่อยเกินไปแล้วนะ"

"แะๆ พอดีฉันไม่ค่อยถูกใจกับอากาศเย็นสักเท่าไรนะ"

ฉันหัวเราะแห้งๆ วันนี้ฉันสะดุ้งตื่นขึ้นมาจากตอนตีสี่ด้วยนะเออ พอจะนอนต่อก็เอาแต่จามไม่หยุดจนนอนอีกไม่ได้ รู้สึกคันคอคันตาไปหมดเลย

"เฮ้อ ฉันว่าแกควรออกกำลังกายอย่างจริงจังสักทีเหอะ"

หนูเล็กพูดกับฉันพลางถอนหายใจพรี๊ด ฉันฟังแล้วก็พยักหน้าไปงั้น โชคดีที่ใส่ผ้าปิดปากอยู่อีกฝ่ายจึงไม่เห็นรอยยิ้มเจื่อนๆ บนใบหน้าของฉันก็แหม...ฉันไม่ชอบออกกำลังกายสักเท่าไรนี้นะ มันเหนื่อย แค่เดินขึ้นบันไดก็

ชั้นเดียวฉันยังเลือกที่จะขึ้นลิฟต์แทนเลย

ต้องขี้เกียจเบอร์ไหนคิดดู T_T

"จ้ะเราไปห้องเรียนเลยดีกว่า ฮะ...ฮัดเซี่ยยย!" พี่ คราวนี้ฉันผลอหลุดจามเสียงดังลั่นจนคนที่เดินผ่านไปมาถึงกับสะดุ้งโหยง บางคนก็ยกมือทาบอกด้วย ความตกใจ สายตาหงุดหงิดของคนที่อยู่ใกล้ๆ ต่างพุ่งตรงมาที่เจ้าของเสียงจาม อย่างฉัน "อะ...ขอโทษนะ"

"..."

"แบบว่ามันควบคุมไม่ค่อยได้นะ" ฉันหัวเราะแห้งๆ ดึงผ้าปิดปากลง แล้วใช้ทิชชูเช็ดจมูก ส่วนหนูเล็กก็ขยับถอยหลังห่างออกไปพร้อมทำหน้าที่ ไม่สบอารมณ์จนฉันรู้สึกชาวาบขึ้นมา "อะ...เราไปห้องเรียนกันเถอะ"

"เอ่อ..." หนูเล็กชะงักและเริ่มอีกอึก "ฉันว่าจะไปซื้อของที่ร้านค้า ยังไง แยกไปห้องเรียนก่อนแล้วกัน"

"จ้ะฉันเดินไปเป็นเพื่อน"

"เอ๊ะ! ก็บอกว่าไม่ต้องงะ!"

"!!"

อีก...

คำพูดที่โผล่ออกมาของอีกฝ่ายคล้ายเสียงตวาดทำฉันตกใจจนสะดุ้งโหยง ดวงตาเบิกกว้างจับจ้องมองหนูเล็กที่มีอารมณ์ฉุนเฉียว สักพักเธอก็เหมือนจะ พยายามสงบสติอารมณ์แล้วคลี่ยิ้มให้ฉัน

"คือฉันจะไปห้องน้ำด้วยไง เพราะจ้ะฉันไม่ต้องไปกับฉัน โอเคนะ"

อะ...โอเค ไม่ไปก็ไม่ไป

"จ้ะ...เจอกันที่ห้องเรียนนะ"

ฉันพูดด้วยท่าทางปกติแล้วหนูเล็กก็หมุนตัวเดินออกไปเลย ฉัน ยืนมองสักพักก็เดินไปที่ห้องเรียน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอะไรคือสาเหตุที่ทำให้หนูเล็ก แสดงอาการน่ากลัวแบบนั้น หรือเธออาจอยู่ในช่วงอารมณ์แปรปรวน เพราะมีประจำเดือนนี้ เมื่อไปถึงห้องเรียนฉันก็จัดแจงเลือกที่นั่งและเอาของ ในกระเป๋าเป้ออกมาวางจองที่ให้เพื่อนๆ ในกลุ่มอีกสามคน นั่งเฝ้าเพชฌักเล่นอยู่ สักพักคนอื่นๆ ก็พากันทยอยเข้ามาในห้องจนที่นั่งเกือบเต็ม

13

สามคนนั้นมาช้าจัง แต่ตื่นะเนี่ยที่ฉันจองที่นั่งไว้ให้แล้ว
ยัด...

ง่า พอโดนแอร์เย็นๆ น้ำมูกก็ไหลอีกแล้ว

ฉันคว้ากระดาษทิชชูออกมาเช็ดน้ำมูกที่ไหลไม่หยุดเนื่องจากแอร์ในห้อง
ค่อนข้างเย็นเฉียบ กระทั่งเห็นพวกเพื่อนๆ ในกลุ่มซึ่งมีหนูเล็ก โบว์ ทับทิม
เดินเข้ามาในห้อง ฉันจึงรีบยกมือขึ้นโบกเป็นสัญญาณให้สามคนนั้นเห็น
แต่ดูเหมือนพวกเขาจะไม่มองมาเลยสักนิด แถมยังเดินไปนั่งอีกฝั่งที่อยู่ห่างจากฉัน
ซะงั้น

"หนูเล็ก" ฉันพยายามเรียกเพื่อนของตัวเอง "โบว์"

"..."

"ทับทิม!"

อ่า บ้าจริง ทำไมสามคนนั้นถึงไม่ได้ยินล่ะ นี่ก็ตะโกนเสียงดังจนคนที่
นั่งใกล้ๆ หันมามองอย่างหงุดหงิดแล้วเนี่ย

เอาไงดี...

ลุกไปนั่งกับสามคนนั้นดีกว่า

พี่บ...

แอดดด

โอ๊ะ อาจารย์เปิดประตูเดินเข้ามาแล้วอะ ฉันที่เก็บของใส่กระเป๋าเป้
ตั้งท่าจะลุกจากที่นั่งเพื่อย้ายไปนั่งกับเพื่อนในกลุ่มถึงกับต้องรีบทิ้งก้นนั่งลง
ที่เดิม

"นักศึกษาทุกคนเงียบกันหน่อยจ๊ะ ใครที่เดินอยู่ก้นที่นั่งที่ให้เรียบร้อย
ไม่งั้นโดนครูหักคะแนนไม่รู้ด้วยนะ"

อาจารย์ที่ขึ้นชื่อลือชาว่าโหดสุดๆ พูดยังขึ้น ได้ยินแบบนั้นแล้วฉันก็ได้แต่นั่งสงบเสงี่ยมอยู่ที่เดิมไม่กล้าลุกย้ายที่ โอ๊ย แบบนี้ก็หมายความว่าฉันต้อง
นั่งเรียนคนเดียววันละ แล้วที่นั่งสามที่ที่จองไว้ก็ไม่มีใครมานั่งด้วย มันก็เลย
กลายเป็นว่าฉันนั่งอยู่คนเดียวแบบโดดเดี่ยวเดียวดาย...

...คล้ายๆ ว่าไม่มีเพื่อนคบ

"เออละ วันนี้นะครูจะสอนเรื่อง..."

ฮือ ไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้เลย
แย่มาก

ช่วงพักเที่ยง

เฮ้อ ในที่สุดอาจารย์ก็ปล่อยให้พักกลางวันเสียที บอกเลยว่า การที่ต้องนั่งเรียนคนเดียวมันช่างเป็นอะไรที่เปล่าเปลี่ยวหัวใจเสียเหลือเกิน ฉันเก็บของทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นยางลบ ดินสอ ปากกา สมุดจดใส่ลงกระเป๋าเป้ แล้วรีบลุกจากเก้าอี้เพื่อไปหากลุ่มเพื่อนของตัวเอง แต่ว่า...

...ว่างเปล่า

อ้าว เพื่อนของฉันหายไปไหนกันหมดแล้วก็ไม่รู้ ตะกี้อยู่กันอยู่เลยแท้ๆ ขวับๆ

ฉันหันซ้ายหันขวากวาดตามองไปรอบๆ ห้องแต่ก็ไม่เจอเพื่อนของตัวเอง เลยสักคน ให้ตายเถอะ คงออกไปจากห้องกันแล้ว รีบตามไปดีกว่า

ห้กๆ

ฉันวิ่งออกไปจากห้องอย่างด่วนจี๋ เด๋วสามคนนั้นคงจะยังเดินไปไหนไม่ได้ไกลนัก ตอนนี้เป็นช่วงพักเที่ยง ห้องอื่นๆ ที่อาจารย์เพิ่งปล่อยให้ต่างก็พากันวิ่งรวมมากระจุกอยู่หน้าลิฟต์ ฉันชะเง้อคอ เชย่งปลายเท้า มองหาพวกเพื่อนๆ ท่ามกลางผู้คนมากมาย ในที่สุดฉันก็เจอพวกเธอสักที

ฟุวว อยู่กันหน้าลิฟต์เลยแฮะ

"ขอโทษนะคะ"

ฉันพยายามเบียดแทรกนักศึกษาคนอื่นๆ เพื่อที่จะเข้าไปหากลุ่มเพื่อนของตัวเอง ทว่าจังหวะที่กำลังจะถึงตัวสามคนนั้น เสียงของหนูเล็กก็ดังขึ้นมาให้ได้ยิน

"ยัยมูมินนั่นน่ารำคาญจริงๆ เนอะ"

หือ?

คำพูดประโยคนั้นทำฉันชะงักและยืนนิ่งอยู่กับที่

"นั่นสิ 'ไม่รู้จะจามอะไรนักหนา' คราวนี้เป็นโบว์เพื่อนอีกคนในกลุ่ม พุดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงไม่สບอารมณ์สุดๆ "เสียงดาที่ เกิดเป็นลูกครึ่ง ฉันเห็น

15

พวกลูกครึ่งคนอื่นๆ หน้าตาดีแถมบุคลิกยังดูดีกันทั้งนั้น แต่ดูยัยมินลิเวลาอยู่ด้วยกันยัยนั้นทำฉันขายหน้าตลอดเลย"

"เห็นด้วย นี่ฉันก็ติดหวัดจากยัยนั้นมาตั้งหลายครั้งแล้ว" เพื่อนอีกคนที่ชื่อทิมเสริม "ตัวเชื้อโรคแบบนั้นไม่ยากคบด้วยเลยจริงๆ"

อีก...

นี่เพื่อนๆ ก็เห็นว่าฉันเป็นตัวเชื้อโรคนั้นหรือ

ฉันเผลอปากแน่น ถึงพวกเธอจะพูดความจริงแต่ฉันก็อดที่จะเสียใจไม่ได้อยู่ดี มันจี๊ดที่หัวใจสุดๆ จนอยากร้องไห้ แต่ฉันจะโกรธพวกเธอได้หรือ...

...ฉันไม่มีเพื่อนที่ไหนอีกนอกจากสามคนนี่แล้วนะ

"ฉันว่า...เราแบนยัยนั้นออกจากกลุ่มไปเหอะ"

ประโยคคำพูดที่หลุดออกมาจากปากของโบว์ทำลมหายใจของฉันสะดุดหูอื้อตาลาย สมองต้อมันแทบคิดอะไรไม่ออก ได้แต่ยืนนิ่งตัวแข็งทื่อ

"ก็ดีนะ" หนูเล็กพูด น้ำเสียงแสดงออกว่ารังเกียจจนสุดๆ "ที่ยอมคบด้วยเพราะเห็นว่าเป็นลูกครึ่งนั่นแหละ คิดว่ายัยนั้นจะทำให้กลุ่มเราเด่นขึ้นแท้ๆ แต่ดันเด่นในแง่ลบซะงั้น เอ้อ เวลา ยัยนั้นจามที่มีแต่คนมอง"

"เอ๊ะ ลิฟต์มาแล้ว ฉันว่าเราค่อยไปเฝ้าที่ต่อที่โรงอาหารเหอะ"

"งั้นวันนี้เราออกไปหาอะไรกินนอกมหา'ลัยดีมั๊ย ฉันไม่อยากให้ยัยนั้นตามมาเจออะ"

"ก็ดีนะ"

พูดจบสามคนนั้นก็เดินเบียดเสียดเข้าไปในลิฟต์พร้อมกับคนอื่นๆ ทั้งให้ฉันยืนคว้างอยู่ที่เดิมด้วยความรู้สึกเหมือนมีคนเอาก้อนหินมาทุบหัวมือที่อยู่ข้างลำตัวกำแน่นจนเจ็บแปลบๆ

ฉัน...

...

...

...คิดอะไรไม่ออกเลย

ในหัวตอนนี้มีแต่ความว่างเปล่า

"ฮึดซิ่วว"

และพอฉันหลุดจาม คนที่ยืนเปียดยู่ก็ขยับตัวถอยห่างออกไป
อย่างอัตโนมัติ บางคนยกมือปิดไปมากกลางอากาศ บางคนยกมือปิดจมูกตัวเอง
บางคนเหลือบมองด้วยสีหน้ารังเกียจ...รังเกียจยัยตัวเชื้อโรคอย่างฉัน

"ฮัดชีวว"

แม้จะเศร้าใจที่ได้ยินพวกเพื่อนๆ พูดกันแบบนั้นแต่ฉันก็หยุดจาม
ไม่ได้อยู่ดี

"ฮัดชีว! ฮัดชีว! ฮัดชีวว!"

เออ เอามันเข้าไป คราวนี้จามสามรอบติดเลยเป็นไง แกมคนที่ยืนรอลิปส์
รอบถัดไปก็เริ่มหันไปนินทากันแล้วด้วย ฮ่าๆ (หัวเราะทั้งน้ำตา) แล้วไง ใครแคร์
ฉันใส่ผ้าปิดปากอยู่นะเออ ถ้ารังเกียจมากนักฉันจะจามให้โลกแตกไปเลย

"ฮัดเขี่ยย~~!!"

เว้ย บางทีฉันก็นึกรังเกียจตัวเองเหมือนกัน

"แม่ง จะจามอะไรนักหนาอะ"

เสียงไวววายของผู้ชายคนหนึ่งโผล่ขึ้นอย่างฉุนๆ คล้ายกับทนมไม้ไหว
ฉันเหลือบมองก็เห็นกลุ่มผู้ชายที่กำลังยืนรอลิปส์อยู่ไม่ไกลไม่ใกล้นัก คนพวกนั้น
กำลังหัวเราะและมองมาที่ฉันสลับกับเพื่อนในกลุ่มของตัวเองที่ปรี๊ดแตกนั้น

"ฮ่าๆ ไวววายแบบนี้เดี๋ยวยัยนั้นก็มาจามใส่หน้าแกห rokok"

"เฮ้ย พูดอะไรเกรงใจน้องเค้าด้วย ดูดิหันมามองตาเขี่ยเลย"

"เราเขียบไปยืนห่างๆ หน่อยดีไหม ยัยนั้นเป็นไข้หวัดใหญ่หรือเปล่า
ก็ไม่รู้"

"เออ น่ากลัวอะ"

ฟืบ...

ฉันไม่อยู่ฟังคำพูดพวกนั้นด้วยการตัดสินใจหมุนตัวเดินออกมา ซึ่งทุกคน
คงจะโล่งใจกันน่าดูที่ฉันออกมาแบบนี้ ฉันพาร่างกายที่ไร้เรี่ยวแรงเข้าไป
นั่งสงบสติอารมณ์ตรงบันไดหนีไฟที่ไร้ผู้คน เวลานี้ฉันรู้สึกว่ารอบตัวฉัน
มันช่างว่างเปล่าเสียเหลือเกิน

'ยัยมุมินนั้นน่ารำคาญจริงๆ เนอะ'

'นั่นสิ ไม่รู้จะจามอะไรนักหนา'

'ตัวเชื้อโรคแบบนี้มันไม่ยากคบด้วยเลยจริงๆ'

'ฉันว่า...เราแบนยัยนั้นออกจากกลุ่มไปเหอะ'

ฮึก...

ไม่เอานะ ไม่ร้องนะมูมิน

มันก็จริง...ที่ฉันเป็นตัวเชื้อโรคอย่างที่หนูเล็ก โบว์ ทับทิมพูดกัน
อาการภูมิแพ้กำลังทำให้ฉันไม่มีเพื่อนคบ! จากนั้นไปฉันจะต้องนั่งเรียนคนเดียว
กินข้าวคนเดียว ทำรายงานกลุ่มคนเดียว แค่นี้ก็รู้สึกเศร้าแล้ว

ฉันไม่ต้องการให้มันเป็นแบบนี้...

เพราะฉัน...เพราะฉัน

เธอต้องบอกลาอาการภูมิแพ้บ้างได้แล้ว!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624300.html>